

[Hans Hansen (Rørby).]

man i Virkeligheden kun en Udsættelse af Krisen, maaske en større Udsættelse end ved de andre Kriseløse, men til syvende og sidst er det kun et Forsøg paa at bevare de bestaaende Tilstande, saaledes at det bliver muligt for den Kapital, der er anbragt i Erhvervene, at faa sin Rente. Det forekommer mig, at det er Nemesis, at den socialdemokratiske Regering ved det foreliggende Lovforslag i Virkeligheden er en Haandlanger for Højfinansens Interesser her i Landet.

Det ærede Medlem Hr. Krag udtalte, at man vilde opnaa en fast Kurs for den danske Valuta. Det stod mig ikke klart, hvad der menes, men vi faar det formodentlig at se i den nærmeste Tid. Men det, der opnaas, er, at man fordyrer Varerne. Som jeg sagde: det bliver muligt at sikre de Penge, der er anbragt i Erhvervslivet, og som nu ikke kan forrentes. Som jeg har haft Lejlighed til at sige det ved mange andre Lejligheder, er der to Maader at løse Krisen paa: ved Toldloven, Pengepolitik, Restriktioner og forhøjede Varepriser eller ved at prøve paa at hidføre en Afskaffelse af den Fordyrelse, som Toldlove og lignende Restriktioner bevirker. Som jeg sagde forleden Dag, vil jeg mene, at det værdigste Svar, man kunde give paa Lockouten, var at tage Toldbeskyttelsen fra Industrien.

Vi fra vor Side kan ikke medvirke til Gennemførelsen af dette Lovforslag. Med Hensyn til det stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa at føje til, at Forbud med Strejker og Lockout kun gælder, hvor der er kollektive overenskomstmæssige Aftaler, vil jeg gerne have Lov til at gentage, at der er ingen Aftale i det Øjeblik, Overenskomsten er udløbet. Det har intet med Aftaler at gøre, men det, man gør, naar man vedtager Diktatur, eller man forbyder Arbejderne at anvende deres Strejkemiddel, det er kun, at man griber ind i et privat Retsforhold mellem to Parter, og det er kun, at man tvangsmæssigt forlænger et Forhold og gør det blivende, uden at man er i Stand til at bedømme, hvilke Virkninger Forliget faar; men Kronesækningen vil efter al Sandsynlighed betyde, at Arbejderne bliver snydt og narret, naar de i samme Øjeblik er afskaaret fra paa sædvanlig Maade at anvende deres Strejkeret.

Vi fra vor Side vil ved tredie Behandling af Lovforslaget stemme mod dette Overgreb, som vi mener er ganske uberegtiget. Det maa være en Sag Parterne imellem; men det, Staten maa gøre, er at

sikre Befolkningen de Varer, som Industrien og Arbejderne nægter den, naar de gaar ind i Konflikter, ved at holde Adgangen aaben til at købe disse Varer andre Steder. Derfor er det logisk at ophæve Valutacentralen og afskaffe Toldbeskyttelsen som Svar paa Lockouten. Jeg tror, at saa vilde man betage Industrien og Arbejdsgiverne Lysten til at kaste Landet ud i den store Konflikt, som der trues med.

Aksel Larsen: Regeringen har vist, at den forstaar, at Mørkets Gerninger hører Nattetimerne til, ved at henlægge Behandlingen af dette Forslag til et saadant Tidspunkt, og den har endvidere stillet Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Alsing Andersens Ord i et ganske særligt Relief. Det ærede Medlem sagde, at han var overbevist om, at det store Flertal af Befolkningen vil hilse denne Lov med Begejstring og godkende den, og saa ser man, at Regeringen — ja, for eftersom Rigsdagens Præsidium erklærer ikke at kende noget dertil, maa det jo være Regeringen — ved Hjælp af Politiknipler og Taaregasbomber søger at hindre det begejstrede Folk i at give Udtryk for denne Begejstring; og den Folkerepræsentation, hvis Værdighed det ærede Medlem Hr. Christmas Møller er saa øm for, forhandler her, jeg vil ikke sige under Beskyttelse af Politiknipler og Taaregas, der er nemlig ikke forsøgt noget Angreb, men Rigsdagsbygningens Forhal er forvandlet til en Vagtstue paa en Politistation, og det anser formodentlig alle andre ærede Medlemmer i denne Sal end Kommunisterne for stemmende med Rigsdagens Værdighed.

Med Hensyn til det foreliggende Lovforslag har vi en Gang givet Udtryk for vor Stilling til det, og den har ikke forandret sig, men derfor vil jeg alligevel knytte en Del Bemærkninger til det. Lovforslaget er saavel et Forslag om Forbud mod Strejker som en Bebuder af en Række Nedskæringslove af den aller alvorligste Art, og der er altsaa to Grunde til, at vi, og med os hele Arbejderklassen, vender os mod dette Lovforslag. Ja, de Herrer paa Regeringspartierne Bænke ler. Hvis jeg ikke husker meget fejl, saa blev der i 1925, da Regeringen Stauning paatænkte udenom Rigsdagen, ved en provisorisk Lov, at forbyde Strejker, erklæret fra Socialdemokratiets Side: Det store Befolkningsflertal vil være indforstaaet. Det store Befolkningsflertal viste sig at være saa lidt indforstaaet, at der selv paa en saa reaktionært sammensat Kongres som Arbejdsmændenes vedtoges